Коли я йду до хвиль нічних і розбуялих,
Як океан у берег б'є,
То руки стискую я на грудях запалих,
Щоб серце відчувать своє.

Ось-ось під пальцями тремтить воно, шаліє,
І під ритмічний рівний бій
Враз загубилося в безумній веремії
Безладно збурених стихій;

Віддаючи життя в змагання комашине
Вітрів і незліченних зір,
Піднесене числом і ритмом їхнім,— лине
У неокраяний простір.

І поступається моїм жаданням пильним
Втопить у вічність погляд свій,
І виповнити час і далеч божевільним
Буянням болісних надій.

Я думаю про тих, що в дальніх поколіннях,
Як я в оцю шумливу мить,
Потонуть поглядом у осяйних промінних,
Що сходять на нічну блакить;

Що прийдуть теж до хвиль нічних і розбуялих,
Як океан у берег б'є,
І руки прикладуть теж до грудей запалих,
Щоб серце відчувать своє.

Хотів би я для них у вітрі цім могутнім,
В солоних далях цих знайти
Слова премудрості, напоєні майбутнім
І спраглі дальшої мети,

Щоб душу пристрасну мою вони відчули,
Спізнавши із самих-но слів,
Як серцем радісним у час давно минулий
Я душу їхню полюбив.